

KONCZ-KOVÁCS ANNA

Ej, mi a kő?

Pörikém kétségbeesetten csörgeti a négyezer-ötszázhuszonöt forintnyi aprót, kiborítva a hímző szakkör pirosrózsakéknefelejcs mintás kicsiny hímzett bukszáját a napköziotthon billegő lábú asztalára. „Ez még az anyagköltséget sem fedezi” – aszongya Mucikám együttérzőn kikukkantva fültre tekerhető pápaszeme fölött. Manyikám ráncosra húzott, szigorú szájával, nagyot sóhajtva gombolja be kekibarna, kötött szvetterét. Incikém és Ancikám mást sem tudnak tenni, mint fontolóra veszik, tüntetésként ne húzzák-e át a tút a megrajzolttól eltérően közös terítőjükön a komádi rák-motívumot ábrázoló, csatogó ollócskákon. De mivel az ügyön nem tudnak előremeneltet foganatosítani, úgy döntenek, nem engednek meg maguknak ilyen merész öltést. „Na, most mi lesz, anyám?” – teszi fel a költői kérdést Manyikám, jóllehet egyik idős hölgygel sem áll rokonságban. „Mást kell kitalálnunk” – tudatja a csoport esze, az alig nyolevankilenc százalékosan rokkant Pörikém, minek hatására mégis megáll a tút a levegőben. „No, de mit?” – érzékelteti Ancikám, hogy nem főzik olyan forrón a kását Bihartőpörtyűn. „Van egy ötletem” – így Pörikém, s már húzza is elő a minap talált hétköznapi kavicsot a zsebéből, s bemondja az unalmast: „Van kiút”. Az öt hölgy a kavics fölé remeg, s jelenésként hunyorog a messiásnak tűnő kőcafatra. A munkát hamar elosztják: Ancikám a pénztáros, hiszen harminchét éven át szolgált postáskisasszonyként. Incikém lesz a vécés néni, tekintettel a háromnaponta esedékes vízajtójára. Manyikám árulja a vattacukrot, hiszen a 17,9-es cukrával nem

kell attól félni, hogy kieszi a valaha volt legleleményesebb hímző szakkört a vagyonából. Mucikám igazítja el a parkoló autókat, hiszen benzines tolokocsija révén neki van ebben a legnagyobb tapasztalata. Pörikém – nehogy elpazarolja a tehetségét – a társaság direktoraként irányítja a négy anyámat egy kellemes hűvös szobából, és intézi a tennivalókat mobiltelefonja segítségével.

A bejárat fölött hatalmas tábla díszelg: „Kőbánya Valóságshow”. Látogatók ezrei rohamozzák meg a megfelelően reklámozott földtani jelenséget, valamint voksolók trilliárdjai terhelik Pörikém mobiltelefonjának hálózatát. Sztalaktit kihívta párbajra Aventurint: itt a lételem a tételem. A kőbánya összetétele sokszínű, így ez a lépés ellentétes érzéseket vált ki a kőzetekben és féldrágakövekben. Achát, Sztalagmit és Bazalt Sztalaktit mögé csatlakoznak, míg Ametiszt, Rózsakvarc és Kőszén Aventurint támogatják. A pliocén időszak második félidejében, azaz két és fél millió évvel ezelőtt, még műsoridőn kívül kezdődött verseny a fináléhoz közelít, ennek lehetünk most szemtanúi: amelyi-kő-jük később korrodálódik, az nyer. A tévénezők közül annak, aki a legtöbb sms-t vagy regisztrált hívást enged meg magának kedvence javára, a műsor létrehozói nem kisebb nyereményt sorsolnak ki, mint a hideg napok és a felfázás ellen derékmelegítőnek kialakított, Incikém által kitermelt vesekövet. Az e heti műsorban folytatódik a Bika csillagjegyűek kedvence, Rózsakvarc és a vulkanikus Bazalt szerelmi története, ahol a különböző érdekeltségű csoportokat favorizáló két celeb vonzalma az ellentétek bővítésében orbitális szenvedéllyé alakul, melynek kő-vetkeztében különvonnak a tizennyolcas karikát jelképező barlangba, ahol rájuk szakad a mennyezet, és chilei bányászok módjára kivonják magukat egy időre a forgalomból; s ezzel együtt

Pörikém döntésére kizárják őket a játékból. A megmaradt hat játékos töretlenül folytatja a küzdelmet, leszámítva Sztalagmitot, aki oly sokáig mered az égnek ágaskodva, hogy megrogyik a saját súlya alatt, minek következtében Mucikám rohammentők segítségével szállíttatja a helyi ásványkiállításra. Kőszén nem tudja feldolgozni, hogy párja, Grafit a bánya falain kívül maradt, s csak párbajok idején láthatja a monitoron néhány pillanatra, akkor is sokat sejtetően összemosolyogva szomszédjával, a már hatalmas életművet felvonultató Fossziliával, hogy Kőszén barátunk úgy sejti, megkövült bennük a szerelem, ezért reményei – párjával és a győzelemmel kapcsolatban – szerteporladnak. Ametisztet és Achátot acharatukon kívül Manyikám söpri ki merő véletlenségből a vattacukor hurkapálcák összeteregetése közben, aminek eredményeként a nénit zárják ki a műsorból, s büntetésből meghagyják neki, hogy posztumusz pizsamatartó emléktextíliát hímezzon Achát- és Ametisztetére a korán lefekvő tizenkét éven aluli nézők számára, akiknek a műsor megtekintése még nagykorúak felügyelete mellett sem ajánlott, így arra kényszerülnek, hogy hat-tizennyolc év elteltével műsoros kazettáról nézzék meg a 2010-es évek aktuálpolitikai törekvéseit demonstráló valóságshow-t.

Nos, a végső küzdelmet Sztalaktit és Aventurin vívja. A bihartöporlyúii kőbányában emberek tízezrei tolonganak – Manyikám hiányában vattacukor nélkül maradván – csak lásásák, kedvencük nyeri-e az évmilliók óta tartó küzdelmet a mai napon, ha már annyi időt, energiát, bizalmat, pénzt és boldogsághormont áldoztak kiválasztottjukra. Ancikám nem győzi szedni a belépődíjakat; Mucikám igazgatja a látogatókat, kiknek egy része Incikém toaletkje előtt kígyózik; Pörikémmel égnék a telefonvonalak, míg Manyikám a napköziotthonban

varrja a pizsamatartót a gyermekkorú állampolgárok részére, s fél szemmel a képernyőt sandítja: várja az oly régóta esedékes korróziót. Ekkor váratlan dolog történik: a személyi igazolványt ellenőrző, facekontrollt végző Ancikám éberségét kicselezi egy tizenegy éves kisfiú, aki átverekedi magát Mucikám tolokocsija előtt, beelőzve az Incikémmél kígyózó tömeget, elterelve Pörikém térfigyelő kameráinak adását, odaoson Sztalaktithoz – Maniykám standjának hiányától megzavarodva – csavaros cukorkának nézi, s puszta erőből kettérecsenti sokat megélt finalistánkat, felfüggesztve a függő cseppkő reményeit a végső győzelemre.

Aventurin megnyeri a játékot. Incikém veseköves derékmelegítőjét kisorsolják, s odaítélik egy kabalarekesztői harminchét éves villamosmérnöknek. A közönség tombol. Aventurin rajongói pezsgőt bontanak, aminek hatására habparti kerekedik. Sztalaktit szimpatizánsainak féltékeny őrjöngése tömegverekedést robbant ki, mely a habos pezsgőben a kőbánya porával elegyedve iszapbirkózásba fajul, új trendet és potenciálisan vadiúj műsort kezdeményezve hétköznaponként este nyolc órakor a tévénezők tömeghisztériába kergetett egyéniségeinek legnagyobb öröme. Pörikém, Mucikám, Incikém és Ancikám csatlakozik a napköziotthonban maradt Maniykámhoz – a bevételt kollektíven birtokolva, melynek még legalisan leadózott egyenlegmaradványa is bőven fedezi az öt öreganyám hímző szakkörének textília-, cérna-, olló- és tűköltségeit, előreláthatólag legalább a következő esedékes ősrobbanásig. De hogy azután mit kezdenek, ha később mégis kifutnak a pénzből, az már a jövő zenéje.